

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-LEI

C. G. DISSESCU

V. ATANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. GERBAȘ, G. MEITASI,

N. POLIZU-MIOȘUNEȘTI, O. HĂGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
5, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Ion D. Filitti. — *Despre restituirea prețului unui obiect mișcător cumpărat de la un neguțător care vinde obișnuit și care se dovedește în urmă a fi lucru de furat.*

Jurisprudența Remân. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.* — Expropriere pentru utilitate publică. — Introducerea recursului la instanța de fond. — Motive depuse peste 2 luni. *Cu notă de Gh. Iuliu.* (Direcția C. F. R. cu Anghelina S. Marin s. a.)

Secția III. — Contencios administrativ. — Funcționar Public. — Detașare. (I. P. cu Ministerul Comunicațiilor).

Trib. Dâmbovița, secția II. — Escrocheria. — Elemente constitutive. — Manopere frauduloase. — Inșelăciune. — Cumul. — Delict succesiv.

O comemorare Ploasă.

Despre restituirea prețului unui obiect mișcător cumpărat de la un neguțător, care vinde obișnuit, și care se dovedește în urmă a fi lucru de furat.

În Dreptul No. 30 din 1 Oct. 1922 s'a publicat sentințele No. 124 din 1922 și 921 din 1920 ale Trib. Ilfov secția II-a comercială și a IV-a civilă, care dau în aceeași chestiune două soluțiuni diferite.

Am pledat dinaintea ambelor instanțe; 1) am pledat, mai întâi la Trib. S. 4, unde am făcut să triumfe teza ce mi se pare mai juridică. Trib. comercial S. II-a împărțind altă teză, sentința a fost apelată la Curtea de apel, care nu s'a pronunțat încă. Din această împrejurare, și în așteptarea soluțiunii instanței superioare, nu m'am grăbit să discut punctul de drept ce s'a ivit. Acum, fiindcă Dreptul a publicat, spre știință, cele două teze, îmi voi permite a analiza speța și problema de drept.

Defendorul, geambaș de meserie, a vândut cu bilete în regulă doi cai celor doi reclamânți, încasând prețul. Câtă-va vreme în urmă, un proprietar din Bârlad a reclamat că i s'a furat de un oarecare I. Chitaru acei cai și că a aflat că prin vânzări succesive caii se aflau în posesiunea reclamânților. Parchetul Tutova, în unire cu parchetul Ilfov, procedând la cercetări, găsește caii în posesiunea reclamânților și cu toate că erau cumpărați cu bilete în regulă de la un geambaș de meserie, cu firmă comercială, și care la rândul său îi cumpăraseră cu bilete în târg la R. Sărat, liberează prin organul poliției caii în primirea

1) Din eroare se trece avocat N. Filitti.

aceluia, care se pretindea adevăratul proprietar fără nici o altă dovadă și mai înainte ca să se pronunțe o hotărâre penală condamnând pe autorul furtului invocat și recunoscând pe reclamant ca păgubaș. Negresit zelul Parchetului e în afară de discuție. Dar când, în cauză se constată că dela 1919 procesul penal nu luase nici un curs dinaintea trib. Tutova și că nu se stabilise delictul de furt în paguba celui ce se plângea în justiție, ridicarea cu forța autorității a cailor din posesiunea reclamantilor, deși erau cumpărați cu bilete în regulă de la un neguțător de cai care și el îi avea cumpărați cu bilete de vite în bălci, apare ca un abuz de putere față mai ales cu dispozițiunea legii civile, ce obligă pe adevăratul proprietar să restituie mai întâi prețul plătit de cumpărătorii unui neguțător de meserie sau în târg. Cumpărătorii cailor, văzându-se și cu banii dați și cu caii luați de autoritate, au intentat geambasului acțiune.

Unul din cumpărători (la s. 4-a trib.), a solicitat rezilierea vânzării din culpa geambasului cu daune și restituirea prețului. Contra acțiunii, defendorul (geambașul) a opus dispoziția categorică a art. 1910 c. civ., după care prețul urmează să fie restituit de cel care se pretinde adevăratul proprietar și revendică lucrul de furat în mâinile aceluia care l'a cumpărat fie de la un geambaș de meserie, fie din bălci.

Aceasta era speța pe care a avut s'o judece tribunalul Ilfov. Secția 4-a civilă, după ce a examinat dosarul afacerii penale și a constatat că defendorul (geambașul) nu este întru nimic implicat în urmărirea penală întemeindu-se pe dispoziția art. 1910 c. civ., a respins acțiunea.

Secția II-a comercială, deși recunoaște exactitatea dispozițiunii art. 1910 c. civ. conform căreia proprietarul original nu poate lua înapoi lucrul, fără să restituie posesorului prețul plătit de el vânzătorului, totuși interpretează că dispoziția suscitată art. 1910 este la facultatea cumpărătorului, și că dânsul, neuzând de această facultate, nu e decăzut din beneficiul acordat de articolul 1337 și 1341 c. civ. potrivit cărora vânzătorul răspunde de evicțiunea lucrului vândut; în consecință trib. comercial a condamnat pe vânzător (geambașul) să plătească prețul calului vândut de el. La prima vedere soluțiunea ar părea echitabilă, dar chestiunea echității a fost rezolvată de

legiuitor tocmai prin art. 1910 c. civ., obligând pe proprietarul originar să înapoeze pretul plătit, urmând ca el să se despăgubească dela cel vinovat de furt.

Problema juridică. — Din cele ce preced reese problema următoare :

Care este înțelesul art. 1910 c. civ.? Prevede el numai o facultate pentru cumpărător? Și în caz când nu uzează de această facultate, este în drept să invoce contra vânzătorului obligațiunea de a răspunde de evicțiune?

Din capul locului se impune o observațiune:

Dispoziția art. 1910 c. civ. apără pe vânzătorul de bună credință de obligațiunea de a întoarce pretul, întrucât pune asemenea obligațiune proprietarului originar. Poate fi o logică juridică în interpretarea, după care s'ar înlătura dispoziția art. 1910 c. civ. și s'ar dispensa proprietarul originar să înapoeze pretul plătit, în momentul când își reia lucrul? Contradicția este prea izbitoare, pentru a se putea găsi mijlocul de a concilia dispoziția categorică a art. 1910 c. civ. cu dispozițiunile art. 1337 și 1341 c. civ.

Dar să intrăm în analiza jusrudică mai aprofundată a chestiune :

Suntem aci în materia vânzării lucrurilor mișcătoare. Ori, în materie mobilă revindicarea nu este posibilă, de oarece legiuitorul a edictat prin art. 1909 c. civ. că lucrurile mișcătoare se prescriu prin faptul posesiunii lor. Lipsa de revindicare este regula; excepțiunea este numai în caz de pierdere sau furt, când se permite revindicarea în curs de 3 ani din ziua pierderii sau furtului (art. 1909 al. 2 c. civ.). Însă și în caz de furt sau pierdere, dacă lucrul s'a vândut la bâlcu (târg), la o vânzare publică sau de către un negutător vânzător de asemenea lucruri, atunci revindicarea este numai teoretică; în realitate, revindicarea este desființată, fiindcă art. 1910 c. civ. dispune formal că „lucrul nu poate fi luat înapoi, decât cu condițiunea de a se întoarce (restitui) cumpărătorului pretul ce l'a costat“. Plaviol vol. I materia intitulată Propriété revendication) se rosteste lămurit în această privință și analiza complectă ce face asupra subiectului nu lasă nici o îndoială.

Posesiunea valează titlu în materie mobilă; de aceea revindicarea nu este posibilă contra tertilor achizitori. Dispoziția legii civile (art. 1909 al. 1 c. civ. rom. sau art. 2279 al. 1 c. Nap.) conține protecțiunea acordată acestor tertii achizitori.

Atunci și din moment ce în materie mobilă nu există în regulă generală revindicare, nici posibilitate de revindicare, se poate concepe aplicarea regulilor prevăzute de codul civil pentru răspunderea de evicțiune? Se știe că vânzătorul nu e responsabil de turburările de fapt, chiar dacă l'au deposedat pe cumpărător de lucrul ce a dobândit. Vânzătorul este responsabil numai de turburările de drept, care constau în amenințarea dreptului prin exercitiul acțiunii de revindicare sau prin exercitiul unei acțiuni reale (acțiune ipotecară de pildă).

Cum să existe, prin urmare, răspundere de evicțiune când nu poate exista acțiune sau nu se poate exercita acțiune în revindicare?

Cum să existe răspundere de evicțiune când nu se poate aduce o tulburare de drept, când nu se poate obține în justiție o evingere totală sau parțială a posesorului unui lucru mișcător, de oarece posesorul e apărat de legea civilă, care declară că posesiunea echivalează cu titlu? Dacă posesorul unui lucru mișcător cumpărat sau dobândit de el nu poate fi tulburat, nu poate naște nici pentru vânzător obligațiunea de răspundere de evicțiune.

Evicțiunea are o noțiune juridică precisă: ea înseamnă pierderea dreptului de proprietate sau a dreptului real, asupra lucrului vândut printr'o hotărâre, care admite acțiunea în revindicare și obligă pe cumpărător să predea lucrul revendicantului.

Așa dar, posesorul de bună credință a unui lucru mișcător cumpărat de el nu poate fi amenințat de primejdia evingerei, fiindcă nu se poate expune unei acțiuni în revindicare, menită să fie paralizată prin maxima: „En fait meubles possession vaut titre“, ce formează textul art. 1909 c. civ. al. 1 (2279 art. c. Nap. aliniatul I).

Deosebirea caracteristică între vânzarea imobiliară și vânzarea mobilă, din punctul de vedere al dreptului de revindicare și din punctul de vedere al consecințelor juridice ale evingerei, face să apară că noțiunea răspunderii de evicțiune, pe care o prevede c. civ. în secțiunea III-a de sub capit. IV (art. 1337—1351) corespunde materiei vânzării imobiliare. De ațmintreli textele articolelor de sub secțiunea III-a se referă la fondul sau imobilul vândut (art. 1346, 1348, 1349).

Codul civil proclamă totuși o excepție la regula generală, că revindicarea e imposibilă în materie imobiliară și anume prin art. 1909 al. 2 (art. 2279 al. 2 c. Nap.) permite *expressis verbis* revindicarea în curs de 3 ani a lucrului pierdut sau furat din ziua pierderii sau furtului dela cel la care îl găsește, rămânându-i posesorului recurs contra celui dela care îl are. În acest singur caz, revindicarea e permisă de lege; ea se va exercita în timpul prescripției, după normele acțiunii în revindicare și în evingere, cu urmările decurgând din obligațiunea de răspundere a vânzătorului.

Dispozițiunea excepțională a art. 1909 al. 2 c. civ. rom. (2279 al. 2 c. Nap.) și termenii expresi, pe care îi întrebuițtează spre a acorda acțiunea de revindicare în materie mobilă, învederează odată mai mult care este sistemul legii civile în materia proprietății și posesiunii mobiliare. Principiul — *trebuie să repetăm* — este lipsa de revindicare, imposibilitatea de evicțiune juridică, cu alte vorbe neexistența obligațiunei de răspundere pentru evicțiune.

Excepțiunea la principiu există numai în caz când lucrul este pierdut sau de furat (art. 1909 al. 2).

Dar și art. 1910 c. civ. vorbește de lucrurile pierdute sau furate. Chestiune: Cazurile prevăzute de acest text intră ele în prevederile excepțiunei? Vânzătorul lucrurilor mișcătoare, în condițiile art. 1910 c. civ. e ținut el de obligațiunea de răspundere contra evicțiunei?

Am arătat mai sus, că revindicarea în situațiunea de care se ocupă art. 1910 c. civ., e pur nominală.

teoretică, pentru cuvântul că obligațiunea de întoarcerea prețului, pe care articolul de lege o pune în sarcina proprietarului original, desființează de fapt revendicarea. Pentru siguranța desăvârșită a comerțului, art. 1910 c. civ. a suprimat în fapt revendicarea, punând condițiunea prealabilei restituiri a prețului debursat de cumpărător.

Condițiunea prealabilei restituiri a prețului înseamnă că proprietarul original nu mai e în realitate revendicant; de oarece plătește prețul lucrului, răscumpără lucrul; deci nu îl obține prin revendicare.

Art. 1909 al. 2 rezervă în mod expres cumpărătorului dreptul de recurs contra vânzătorului, pe când, din contră, art. 1910 nu îl rezervă, ci impunând proprietarului original, obligațiunea de a plăti costul debursat de cumpărător, manifestă ideea evidentă că acest cumpărător nu poate pretinde prețul de la vânzător.

Motivul siguranței comerțului, care este temeiul dispozițiunii art. 1910 c. civ. este unul și același, atât față de cumpărător cât și față de vânzător (în aceleași condițiuni prevăzute de art. 1910 c. civ.). Astfel dar, între dispoziția art. 1910 și dispozițiunile art. 1337 și 1341 c. civ. există o antinomie ireductibilă.

De aceea credem că, din punctul de vedere al doctrinei juridice exacte, lipsește o bază legală soluțiunii admise de trib. Ilfov s. II-a comercială.

Dealtfel, analiza sentinței trib. comercial — în complectul a doi din cei mai buni judecători — vădește că soluțiunea întemeiată pe considerațiunea dreptului facultativ al cumpărătorului de un lucru mișcător dela un neguțător de profesie (geambaș), de a invoca dispoziția art. 1910 contra proprietarului original sau de a intenta vânzătorului acțiune de răspunderea evicțiunii este eronată.

În adevăr, proprietarul original nu numai n'a obținut hotărâre definitivă de evingere pe cale de acțiune în revendicare (căci el se mărginește a cere caii în custodia sa până la rezolvarea procesului penal), dar nici măcar n'a stabilit dinaintea instanței penale comiterea delictului de furt în prejudiciul său și astfel recunoașterea dreptului său de proprietate. Deposdarea cumpărătorului de caii cumpărați a fost rezultatul unui act de autoritate abuziv; și asemenea act (le fait du prince) constituie o turburare ilegală de fapt, care nu justifică în drept garanția de evicțiune.

În fine trib. Ilfov s. II-a comercială a primit acțiunea reclamantului pentru rezilierea contractului de vânzare, întemeiată pe cupla vânzătorului, obligându-l la restituirea prețului.

Cu alte cuvinte, în speța, în care e nediscutabil că vânzătorul (defendor în instanță) cumpăraseră caii dela târg din R. Sărat cu bilete de vite; și tot atât de nediscutabil că vânzătorul era de bună credință, străin cu totul de afacerea penală și absolut fără nici o participare la deposdarea cumpărătorului prin actul autorității — în această situațiune tribunalul face pe vânzător răspunzător de evicțiune îi, impută culpa în stricarea vânzării și îl obligă a plăti prețul dispensând în mod indirect pe proprietarul original,

singurul obligat formal de lege a restitui prețul plătit.

Aceste considerațiuni din urmă pun odată mai mult în lumină neexactitatea teoriei juridice admise de tribunal, și în consecință neexactitatea soluțiunii date litigiului.

Ion D. Filitti
Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția III

Audiența de la 31 Octombrie 1922

Președinția D-lui D. G. Tăzlaşanu, prezident.

Direcția C. F. R. cu Anghelina S. Marin, s. a.

EXPROPRIERE PENTRU UTILITATE PUBLICĂ — INTRODUCEREA RECURSULUI LA I STANȚA DE FOND. — MOTIVE DEPUSE PESTE DOUĂ LUNI DELA ACEASTĂ DATA. — NULITATE. — (ART. 54 L. DE EXPR. ART. 42 L. CURȚII DE CASAȚIE).

Potrivit art. 42 din legea Curții de Casație motivele recursului se depun cel mai târziu în termen de 2 luni dela înregistrare; iar în cazurile pentru a căror judecată legea prescrie termene mai scurte de cât o lună de zile dela înregistrarea lor, mijloacele de casare vor fi depuse cel mai târziu cu opt zile înaintea primei zile fixată.

Când, prin urmare, se constată că într'un recurs în materie de expropriere motivele s'au depus peste două luni dela data introducerii lui la o instanță de fond, recursul urmează a se declara nul.

No. 1055. — Anulat recursul făcut de C. F. R. contra deciziei No. 6922 a Curții de Apel București s. II. în proces cu Anghelina Sandu Marin s. a.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier L. Munteanu. S'au ascultat D-nii avocați M. Vasilescu asupra cererii de anulare a recursului și Sadoveanu în combatere.

Curtea deliberând,

Având în vedere că potrivit art. 42 legea Curții de Casație, motivele se depun cel mai târziu în termen de două luni dela înregistrarea recursului; iar în cazurile a căror judecată legea prescrie termene mai scurte de cât o lună de zile, dela înregistrarea lor, mijloacele de casare vor fi depuse cel mai târziu cu opt zile înaintea primei zile fixată pentru judecarea lor.

Având în vedere că se constată din dosar că recursul a fost înregistrat în ziua de 1 Iulie 1922, iar motivele de recurs au fost depuse la 19 Septembrie 1922;

Că, prin urmare, motivele de recurs, deși depuse cu opt zile înaintea primei zile fixată pentru judecarea recursului, totuși ele sunt depuse peste termenul de două luni, prevăzut de art. 42 sus citat, ceea ce potrivit art. 43 legea Curții de Casație atrage de drept nulitatea recursului.

Pentru aceste motive, anulează,

NOTA. Chestiunea rezolvată de Inalta Curte prin deciziunea raportată mai sus — de o minimă valoare teoretică — are totuși o importanță practică însemnată.

E o eroare.

În general problemele mărunte de procedură trec nebagate în seamă, de *minimis non curat praetor*. De prinși cu controversele celebre, care oferă prilejul unor discuțiuni academice cum ne-am putea opri asupra termenului unei căi de atac sau al depunerii unui memoriu de casare!

Procedura este merele laboratoriu în care se verifică exactitatea ipotezelor juridice. Cea mai neînsemnată normă procedurală face parte din mecanismul valorificării drepturilor. Idealismul de a crede că dreptul există, independent de realizarea lui, a aparținut unei școale ce a răposat de mult, tocmai pentru că, cu o asemenea concepție dreptul n'ar fi putut evolua și progresa. Progresul acestei discipline stă în realizarea practică a principiilor permanent fixate în cadrul legii, și ne permitem a crede că acesta e singurul argument serios pentru care dreptul e o știință.

Iată, pentru a reveni la chestiune, că, după art. 42 din legea Curții de Casație, când recurentul nu-și motivează recursul prin însăși cererea inițială, el e dator s'o facă, prin osebit memoriu, în termen de două luni dela înregistrarea, sub sancțiunea nulității (art. 43).

În speța de mai sus ne găsim în materia exproprierii pentru utilitate publică.

Legea specială, modificată în 1900, dispune în această privință următoarele:

„Art. 54. — Deciziunea Curții de Apel se va putea ataca cu recurs în casație în termen de 10 zile dela pronunțare, pentru violarea art. 50 și 51 din această lege și pentru toate cazurile prevăzute în legea organică a Curții de Casație.

„Recursul se va face prin declarație la Grefa Curții de apel.

„Prezidentul Curții de Apel va trimite dosarul la Curtea de Casație în termen de trei zile dela primirea recursului.

„Curtea de Casație va judeca recursul de urgență și cu precădere, în termen de 10 zile dela primirea dosarului, fără citații și fără opoziție“.

Și atunci, pentru că regula din art. 42 nu prevede cazul când recursul se va introduce la instanța de fond, se naște chestiunea: de care înregistrare e vorba? De aceea dela instanța de fond, sau de aceea dela Curtea de Casație? — Fiindcă în cazul special prevăzut de legea de expropriere sunt două înregistrări.

Am fi tentați a crede că, întru cât recursul este adresat Curții de Casație — și nici n'ar putea fi altfel conform art. 38 din legea organică a Curții de Casație — termenul de depunerea motivelor ar fi de două luni dela înregistrarea lui la această Inaltă instanță, sau mai precis, fiindcă e vorba de o cauză al cărei termen de judecată e mai mic de o lună, cu opt zile înainte primei zile de înfățișare (art. 42 alin. II).

Raționamentul acesta însă păcătuiește dintr'un îndoit punct de vedere:

a) Introduce ea recursului la instanța de fond — în materia exproprierii — nu este facultativă pentru

parte ci obligatorie, căci numai această instanță e îndrituită a face oficiul de primire a recursului. Așa în cât, dreptul vorbind, recursul nu se înregistrează de cât odată, la instanța de fond, viza de primire nepunându-se la Casație de cât pe adresa de înaintarea dosarului.

Termenii art. 54 l. de expropriere, citat mai sus, nu lasă nici o îndoială asupra caracterului lor imperativ: „recursul se va face la Grefa Curții de apel“ zice acest articol, și jurisprudența Inaltei Curții este statornică în această privință.

b) Obligațiunea impusă instanței de fond de a înainta recursul în 3 zile dela primirea lui, de cele mai multe ori se isbește de dificultăți de fapt. Și nu rare ori recursurile asupra hotărârilor de expropriere se întâmplă — ca în speța — peste un timp cu mult mai îndelungat.

Dacă, la acest inconvenient usual, am mai adăoga interpretarea primului sistem, am ajunge la rezultatul straniu că, într-o materie urgentă, în care părțile nu se citează, și dreptul de opoziție e formal ridicat, recurentul să aibă dreptul a depune motivele de recurs într'un termen cu mult mai lung de cât cel prevăzut în materiile de drept comun.

Iată de ce prin „înregistrarea recursului“ trebuie să se înțeleagă înregistrarea la forul unde partea este îndatorată a declara în mod valid cererea sa de recurs.

Cu drept cuvânt, deci, Inalta Curte a anulat recursul ca nemotivat prin deciziunea de mai sus.

Gh. Iuliu

Secțiunea III

Audiența dela 6 Octombrie 1921

Președenția D-lui D. G. Tăzlăuauu, Președinte

I. P. cu Ministrul Comunicațiilor

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — FUNCȚIONAR PUBLIC. — STABILITATE. — DETAȘARE. — CONDIȚIUNEA PĂSTRĂRII DREPTURILOR RELATIVE LA POZIȚIUNEA ȘI SALARIUL FUNCȚIONARULUI. — NESOCOTIREA INTERESSELOR LUI ÎN INTERESUL SUPERIOR AL SERVICIULUI. — RECOURS ÎN CONTENCIOS — INADMISIBILITATE. — (ART. 52 AL. 7 L. CURȚII DE CAS.).

În principiu, puterea executivă are dreptul de a detașa pe funcționari, chiar când sunt stabili, cu condițiunea de a le păstra posturile în care dâșii funcționează ca titulari precum și toate drepturile relative la pozițiunea și modul de salarizare și pensionare de care ei ar fi beneficiat în exercitarea funcțiunii lor de bază.

Când uneori măsura detașării sau a delegațiilor temporare deserveste pe funcționar în interesele sale, acestea trebuie să cedeze intereselor superioare ale serviciului.

Rezultă că în acest din urmă caz un recurs direct în Casație nu poate fi admisibil, particularul neputând invoca ilegalitatea sau excesul de putere al autorității, de cât atunci când i s'ar fi vătamat vre-un drept.

No. 1360. — Respins recursul făcut de I. P. contra Ministerului Comunicațiilor.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier V. Antinescu. S'au ascultat: D-nii avocați C. Parteni în dezvoltarea recursului; D-nii Vărnăv-Liteanu și Gh. M. Dumitrescu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de inginerul I. P. contra Decretului Regal prin care a fost trecut din funcțiunea de director general al Poștelor, ca consilier tehnic în Administrația centrală a Ministerului Comunicațiilor.

Având în vedere că prin această „trecere“ a recurentului, — după cum rezultă din actele dela dosar, special din decretul atacat și dintr-o adresă interpretativă — Ministerul nu a înțeles să retragă numitului funcțiunea de director general al Poștelor, ci să-l detașeze, cu aceleași drepturi, în administrația centrală, dându-i numai alte atribuțiuni de rezortul specialității sale.

Considerând că, în principiu, puterea executivă are dreptul de a detașa pe funcționari, în general, chiar atunci când ei sunt stabili, — adică a le încredința în mod temporar, potrivit nevoilor serviciului, suveran apreciate de dânsa, atribuțiuni sau însărcinări, în cadrul specialității fiecăruia, cu condițiune de a le păstra posturile în care dânsii funcționează ca titulari, precum și toate drepturile relative la pozițiunea și modul de salarizare și pensionare, de care ei ar fi beneficiat în exercitarea efectivă a funcțiunii lor de bază;

Că, în asemenea condițiuni efectuându-se, nu se poate susține că detașarea ar aduce vre'o vătămare drepturilor funcționarilor;

Că, dacă uneori măsura detașării sau a delegațiilor temporare poate, în adevăr, deservi pe funcționar în interesele sale, oricât de legitime și de întemeiate ar fi aceste interese, ele trebuiesc să cedeze intereselor superioare ale serviciului care dictează o asemenea măsură;

Considerând de altă parte că simplele interese ale particularilor nu sunt suficiente pentru a justifica un recurs direct în casațiune, pentru că, potrivit art. 32 al. 7 din legea organică a acestei Curți, particularul nu poate invoca ilegalitatea sau excesul de putere al autorității, decât în cazul când prin actul pretins ilegal sau abuziv i-s'ar fi vătămat vre-un drept;

Considerând că, în speță, recurentul pretinde că prin măsura ce i s'a aplicat i s'ar fi vătămat un drept: acela de a-și exercita efectiv funcțiunea sa de director general al Poștelor.

Considerând că exercitarea efectivă a unei funcțiuni publice nu constituie pentru titularul ei un drept ci o îndatorire sau obligațiune corelativă dreptului autorității de a cere din partea funcționarului îndeplinirea ei exactă și conștiincioasă, după cum gradul, stabilitatea, inamovibilitatea, salariul și pensionarea — în limitele și condițiunile legii — constituiesc drepturi de ale funcționarului, corespunzătoare la tot atâtea obligațiuni din partea autorității de a le satisface și respecta;

Că astfel fiind, și întrucât în speță, recurentul prin detașarea sa n'a fost vătămat în nici unul din aceste drepturi, nu se poate plânge, conform citatului text din legea Curții de Casație, de vre'o violare de lege

sau exces de putere din partea autorității administrative și de aceea recursul său este inadmisibil, urmând a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, respinge recursul,

TRIBUNALUL DAMBOVIȚA S. II

Audiența de la 26 Iunie 1922

Președenția d-lui Const. Dumitrescu, Președinte.

Nicolae D. Ioniță și altu ca Ministerul Public.

ESCROCHERIE. — ACTE DE EXECUTARE. — MINCIUNA. — CARACTERELE EI, CA MIJLOC ÎNTREBUINȚAT ÎN SCOP DE A ÎNȘELA. — ART. 332, 333 ȘI 334 C. PEN.

ÎNȘELĂCIUNE. — ELEMENTE. — MANOPERE FRAUDULOASE — ART. 332 C. PEN.

OPMUL DE DELICTE. — DELICT SUCESIV. — INFRAȚIUNI SUCESIVE

1. Pentru constituirea delictului de escrocherie, legea cerând manopere (art. 334 C. pen.) și mijloace frauduloase (art. 332 C. pen.), adică niște acte care presupun o combinațiune de fapte, o aranjare, organizațiunea unei prefăcătorii, o punere în lucrare urzită cu mai multă sau cu mai puțină îndemânare în scop de a face ca minciuna care este destinată a înșela să fie crezută de victimă, de aci rezultă că legea nu pedepsește minciuna în general ca procedeu al escrocherii, ci ea sancționează ca mijloace sau manopere frauduloase numai faptele mincinoase contra cărora cei înșelați nu se pot proteja singuri, iar nu și procedeele delosive în privita cărora cei înșelați au posibilitatea de a se apăra ei înșiși.

2. Actul agentului care uzează de mijloace frauduloase și proceduri criminale pentru a determina victimile să-i facă remiteri de bani, constituie delictul de înșelăciune prevăzut de art. 332 C. pen.

3. Infrațiunile săvârșite prin o serie de acte îndeplinite în executarea aceleiaș rezoluțiuni criminale, constituie din punctul de vedere al materialității actelor de executare, un delict succesiv, iar nu un cumul de infrațiuni.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea publică pornită de d. Prim-Procuro al acestui trib. prin rechizitorul No. 3094 din 1921 contra preveniților Nicolae P. Ioniță și Marin P. Toader, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 334 c. pen.

Având în vedere că din instrucțiunea urmată atât la primele cercetări cât și înaintea tribunalului se stabilește că, în com. Slobozia-Moara, comisiunea de împroprietărire proiectase din cauza insuficienței pământului expropriat, reducerea loturilor de împroprietărire dela 3 jum. ha. la 2 ha. Această hotărâre a comisiunei a produs o mare nemulțumire printre săteni a căror dorință era de a fi împroprietăriți cu câte 3 jum. ha. Preveniții Nicolae P. Ioniță și Marin P. Toader cari

erau consilieri comunali, au pus la cale o intrigă culpabilă cu scopul de a trage foloase dupe urma acestui fapt, exploatând atât posibilitatea reducerii loturilor și dorința sătenilor de a fi împroprietăriți cu loturi de câte 3 jum. ha., cum și un pretins amestec al comisii de împroprietărire care, ar fi dispusă să facă împroprietărire pentru câte 3 jum. ha. în schimbul unei sume de bani pe care i-ar remite-o locuitorii prin preveniți. Pentru aceasta, preveniții s'au prezentat la mai mulți săteni, cărora le-a comunicat sub cea mai absolută discrețiune, că au convenit cu comisiunea de împroprietărire care și anunțase sosirea în comună pentru a începe operațiunile de împroprietărire, ca să dea loturi de câte 3 jum. ha. în schimbul sumei de lei 3000 pentru completarea căreia au cerut sătenilor ca să contribuie fiecare cu câte 100 lei. Sătenii încrezându-se în vorbele mincinoase ale preveniților le-au dat diferite sume de bani pentru a fi remise de preveniți comisii în scopul arătat de ei, dar pe care aceștia și le-au înșușit în folosul lor.

Considerând că preveniții fiind urmăriți pentru fapte de escrocherie, trebuie a vedea dacă faptele imputate intră în prevederile vreunui din textele art. 332 și 334 c. pen. care incriminează deopotrivă delictul de escrocherie.

Considerând că față cu înțelesul art. 332 c. pen. și cu textul său corespunzător din codul penal prusian de unde a fost luat, termenii săi fiind în sensul: „Acela care cu intențiunea de a împărtăși folos, păgubește pe altul în averea lui, prin orice fapte care ar fi de natură a produce o amăgire în spiritul său, făcând să treacă de adevărate fapte mincinoase sau prefăcând în mincinoase fapte adevărate, ori suprimându-le de tot, este culpabil de înșelăciune”, delictul de escrocherie prevăzut de art. 332 c. pen. se constituie din următoarele elemente: 1) nașterea unei amăgiri în mintea victimei prin întrebuițarea de mijloace frauduloase consistând din niște acte de natură de a înșela desemnate de lege în termeni generali prin expresiunile, „făcând să treacă de adevărate fapte mincinoase, sau, prefăcând în mincinoase fapte adevărate, ori, suprimându-le de tot”; 2) scopul urmărit de agenți de a face să i se remită sau să i se predea prin aceste mijloace averea altuia; 3) ajungerea scopului, care este deturnarea averii altuia (paguba suferită de victimă în averea ei).

Considerând că din termenii art. 334 c. pen., rezultă că delictul de escrocherie prevăzut de acest articol implică concursul următoarelor elemente: 1) producerea unei erori în spiritul victimei prin întrebuițarea de mijloace frauduloase, consistând fie din nume sau calități mincinoase, fie din ueltiri viclene (manopere frauduloase), anume specificate prin acest articol; 2) intențiunea agentului de a face ca prin aceste mijloace să i se remită sau să i se predea, ori de a încerca de a face să i se dea bani, mobile sau obligațiuni, dispozițiuni, bileți, promisiuni, chitanțe, sau înscrisuri liberatorii; 3) rezultatul operațiunii care este deturnarea acestor valori sau lucruri, ori tentative de a le deturna.

Considerând că împrejurarea că motivele invocate de preveniți pentru a determina pe locuitori să le dea bani, n'au fost adevărate, constituie o dovadă că preveniții

n'au obținut bani cu intențiunea de a face niște acte serioase, ci pentru a induce în această privință victimele în eroare, în scopul de a le determina să le facă remiteri de bani.

Că, în cazul acesta, preveniții reușind prin mijloacele întrebuițate să obțină dela părțile civile remiterea în mod efectiv a unor sume de bani, a căror obținere forma scopul lor, prin aceasta sunt întrunite în faptele preveniților, două din condițiunile constitutive ale delictului de escrocherie, cerute pentru ca atât art. 332 cât și art. 334 c. pen. să-și găsească aplicațiunea.

Că urmează a examina dacă în faptele preveniților este întrunit și elementul fraudulos pentru a justifica aplicarea art. 332 sau 334 c. pen.

Considerând că pentru ca să fie locul la aplicațiunea art. 332 și 334 c. pen. trebuie ca remiterea valorilor sau a lucrurilor să fie determinată prin întrebuițarea mijloacelor frauduloase ce ele prevăd, adică, fie a unui nume, fie a unei calități mincinoase, fie a manoperilor frauduloase indicate, care sunt mijloacele prevăzute de art. 334, fie făcând să treacă de adevărate fapte mincinoase sau prefăcând în mincinoase fapte adevărate, ori suprimându-le de tot, care sunt procedeele escrocherii reprimite de art. 332 c. pen.

Considerând că din termenii art. 334 c. pen. rezultând că uzurparea unui nume sau unei calități mincinoase are drept scop de a convinge despre existența unei puteri, unei situații, întrebuițarea unui fals nume, sau unei false calități, va justifica aplicațiunea art. 334 c. pen. când, numele și calitatea mincinoase luate, au fost mijlocul prin ajutorul cărora a fost obținută remiterea valorilor.

Considerând că pentru cazul când agentul a întrebuițat alte mijloace decât nume sau calități mincinoase pentru a-și ajunge scopul său, art. 334 c. pen., califică aceste mijloace de ueltiri viclene (manopere frauduloase) și determină numai caracterul lor fără a le defini, iar art. 332 c. pen. desemnând mijloacele întrebuițate în termeni generali prin expresiunile: „făcând să treacă de adevărate fapte mincinoase, sau, prefăcând în mincinoase fapte adevărate, ori suprimându-le de tot”, aceste mijloace consistă din orice fapte de natură de a produce o amăgire în mintea victimei pentru a o determina la remiteri. Ținând deci seamă de termenii cu care legea caracterizează aceste mijloace prin obiectul lor, actul agentului va constitui un element al escrocherii numai când el este rezultatul dolului criminal. Deosebirea dintre codul civil și cel criminal consistând din aceea că în cazul întâi se întrebuițează viclenia și minciuna pentru a determina prin vicierea consimțământului încheierea unei operațiuni serioase și care are deci o existență reală, iar în cazul dolului criminal se recurge la mijloace frauduloase pentru a înșela și deci nu în scopul de a face un act serios; de aci rezultă că, mijloacele întrebuițate ce art. 334 califică de manopere frauduloase, iar art. 332 le desemnează în termeni generali prin niște expresiuni care cuprind orice fapte de natură a înșela, implică pentru ca să aibe caracterul escrocherii existența unor acte destinate a înșela, care presupun o oarecare combinațiune de fapte, o aranjare iscusită, o intrigă, o organizațiune urzită cu mai multă sau mai puțină pricepere, care să fie de natură a surprinde buna credință a victimei și a pro-

duce o eroare în mintea ei, sub influența căreia aceasta să ia cu privire la averea ei dispozițiunile ce formează obiectul preocupării agentului. Mijloacele frauduloase prevăzute de art. 332 c. pen. având deci caracterul acțiunilor dolosive calificate manopere frauduloase de art. 334 c. pen., constituie de asemenea niste procedee de a înșela de natura manoperilor frauduloase.

Art. 334 c. pen. cerând ca manoperile întrebuintate să aibe de obiect de a îndupleca pe oameni a crede vreo întreprindere mincinoasă, vreo putere, sau vreun credit închipuit, ori ca să facă a se naște speranța sau temerea vreunei isbutiri, vreunei nenorociri, sau vreunei întâmplări chimerice, prin aceasta legea determină atât scopul pentru realizarea căruia trebuie să fie întrebuintate manoperile frauduloase, cum și mijloacele a căror întrebuintare constituie escrocheria, făcând pentru aceasta o enumeratiune limitativă a acțiunilor dolosive pedepsibile astfel că, manoperile frauduloase pentru a constitui un element al escrocherii, trebuie să fie însoțite de circumstanțele agravante specificate de art. 334 c. pen. (escrocheria calificată). Orice alte mijloace sau manopere frauduloase necuprinse în enumeratiunea limitativă a art. 334 c. pen., întrebuintate cu intențiune de a induce în eroare victima pentru a o determina la remiteri de fonduri, dacă nu pot fi cuprinse în dispozițiunea art. 334 c. pen. care, printr'o interpretare extensivă să fie aplicat prin analogie, nu rămân nepedepsite, ele căzând sub aplicatiunea art. 332 c. pen. Acest articol, desemnând mijloacele frauduloase prin niste termeni generali cari, permit de a cuprinde în expresiunile întrebuintate, orice acțiune, orice procedare, utilizate cu scopul de a escroca unei persoane întreaga sau parte din averea ei, își găsește aplicatiunea pentru orice mijloace frauduloase care, fiind rezultatul dolului criminal ar fi de natură a produce o eroare în mintea victimei pentru a o determina la remiteri, dar n'ar putea să intre în prevederile art. 334 c. pen. (escrocheria simplă).

Considerând că escrocheria fiind faptul unei persoane care întrebuintează mijloace frauduloase cu scop de a inspira victimei o încredere, în realitate neîntemeiată, pentru a o determina la remiteri, actele de executare ale delictului de escrocherie consistă în mod esențial dintr'o minciună, adică din afirmatiunea unor fapte despre care agentul știe că nu există sau că sunt contrarii adevărului.

Considerând că, în cazurile în care minciuna este reprimată penalicește, fie că ea este comisă prin vorbe, sau prin fapte și acțiuni, ori prin înscrisuri, exercitându-se prin niste acte cu scop de a înșela pe alți, este încriminată de legea penală numai când mijloacele prin ajutorul cărora se comite minciuna, constituiesc dolul criminal. Legea penală însă nu pedepsește ca un delict general orice minciună care ar fi de natură de a cauza un prejudiciu bunurilor, când agentul a lucrat cu intențiune frauduloasă. În această privință legea penală face distincțiune între procedeele prin ajutorul cărora se comite minciuna și nu intervine decât numai atunci când aparența faptelor mincinoase care au produs eroarea cu scop de a fi utilă sau păgubitoare altuia, justifică credulitatea acelora față de care ele se exercită, sau sunt de natură de a constitui o probă a dreptului care să aibă o eficacitate legală. În celelalte

cazuri, mijloacele dolosive ce constituiesc minciuna putând fi controlate cu înlesnire, legea lasă fiecăruia grija de a se apăra contra erorii produsă prin minciună, așa că legea ne protegând adevărul printr'o sanctiune represivă, minciuna prin ea însăși nu este pedepsibilă.

Considerând că pentru constituirea delictului de escrocherie, legea cerând manopere (art. 334) și mijloace frauduloase (art. 332) prin aceasta, se înțelege că ea nu pedepsește minciuna în general ca procedeu al escrocherii prevăzută și pedepsită de art. 332 și 334 c. pen. Intr'adevăr, atât mijloacele pe care art. 334 le califică de manopere frauduloase cât și procedeele dolosive sancționate prin art. 332, presupunând o combinațiune de fapte, o aranjare, organizatiunea unei prefăcătorii, amestecul lucrurilor și al persoanelor, o punere în lucrare, urzită cu mai multă sau mai puțină îndemănare, în scopul de a face ca minciuna care este destinată a înșela, să fie crezută de victimă, de aci rezultă că legea prin art. 332 și 334 c. pen., sancționează ca mijloace sau manopere frauduloase, numai faptele contra cărora cei înșelați nu se pot protege singuri, iar nu și procedeele dolosive în potriiva cărora cei înșelați au posibilitatea de a se apăra ei înșiși. Caracterele pe care trebuie să le prezinte mijloacele dolosive pentru a constitui escrocheria, fiind de esența însăși a escrocherii, procedeele dolosive prin ajutorul cărora s'au obținut remiteri, urmează a fi examinate pentru a se stabili dacă ele întrunesc condițiile încriminării, atât din punctul de vedere al elementului subiectiv cât și din acela al elementului obiectiv al delictului. Astfel, actul agentului va fi încredințat ca o manoperă frauduloasă sau ca un procedeu dolosiv sancționat de art. 332 c. pen. când, el este manifestarea unei îndemănări și a unei porniri criminale din partea agentului de a comite delictul, precum și atunci când voința criminală a agentului s'a realizat prin niste acte de executare puse în lucrare cu oarecare dibăcie și viclenie în cât aparența lor să facă de crezut minciuna și să producă în mintea victimei o stare de ideatiune capabilă de a-i justifica încrederea și a o determina la remiteri, de natură a exclude orice vină din partea victimei de a se fi încrezut în vorbele mincinoase ale agentului care n'a luat nici fals nume, nici false calități. Procedeele dolosive, prin ajutorul cărora se comite minciuna, care n'ar prezenta caracterele de mai sus, sub influența cărora s'a obținut remiteri de fonduri, nu pot să fie încriminate ca mijloace sau manopere frauduloase, deși sunt cazuri de dol, deoarece ele putând fi controlate cu înlesnire nu sunt proprii de a surprinde buna credință a victimei așa că, dacă prin asemenea mijloace s'au obținut totuși remiteri, paguba încercată de victimă nu se datorește unor procedee mincinoase de natură a produce o eroare care să justifice încrederea victimei, cum este aceea protejată de art. 332 și 334 c. pen., ci ușurinții victimei de a se fi încrezut în afirmatiunile mincinoase ale agentului adică unor acțiuni mincinoase care dau naștere unei erori pe care legea n'o apără prin art. 332 și 334 c. pen.

Că, acesta fiind criteriul de a distinge minciuna încriminată ca element al delictului de escrocherie de minciuna care nu este sancționată de lege, relativ la aplicatiunea acestui principiu pentru aprecierea actelor de executare ca element material al minciunii, care constituie corpul de delict al infracțiunii, doctrina și ju-

risprudența admit că, vorbele mincinoase prin ajutorul cărora se comite minciuna, sunt de natură de a hotărî voința victimei, de a surprinde buna ei credință și a o aduce a consimți la remiteri ce ea n'ar fi făcut fără aceasta și, deci, pentru a putea fi incriminate de lege, dacă sunt însoțite de oarecare fapte, sau sunt sprijinite de intervenția lucrurilor și a persoanelor, ori de niște acte aranjate cu mai multă sau mai puțină dibăcie, având de obiect de a întări minciuna și a-i da aparența de adevăr, pentru a face a se crede în exactitatea ei și a înșela buna credință a victimei.

Considerând că în ceea ce privește chestiunea de a se știe dacă efectele erorii produse asupra victimei prin mijloacele frauduloase întrebuintate unmează a se aprecia în mod abstract adică, dacă ele trebuie să fie de natură a înșela prudenta ordinară a omului, sau, în mod concret, adică dacă mijloacele întrebuintate erau în stare de a surprinde prevederea și buna credință chiar a victimei înșelate, în această privință, — în vedere că agentul care își propune a determina voința victimei și a-i surprinde buna ei credință pentru a o aduce a consimți la o remitere ce ea n'ar fi făcut fără aceasta, întrebuintează în realizarea scopului urmărit diferite mijloace pe care el le socotește capabile pentru a învinge prevederile victimei și piedicele ce ar întâmpina din parte-i. — jurisprudența admite că, mijloacele frauduloase ajung pentru a constitui un element al escrocherii dacă au fost de natură a rătași chiar prevederile victimei față de care ele au fost întrebuintate.

Considerând că mijloacele întrebuintate de preveniți ai ajutorul cărora au determinat victimele la remiteri de bani, examinate atât din punctul de vedere al elementului subiectiv cât și din ael al elementului obiectiv al delictului, prezintă caracterele procedurilor escrocherii pentru a constitui acest delict, de oarece ele consistă dintr'o minciună comisă prin niște fapte și acțiuni care, au avut drept scop de a abuza de credulitatea victimelor cărora le-a inspirat o falsă speranță a unui folos închipuit, și, ca rezultat predarea unor sume de bani. Intr'adevăr, împrejurarea că preveniții pentru a determina victimele ca să le dea bani au exploatat atât faptul că împroprietăriții erau în pericol din cauza insuficienței pământului de a li se reduce loturile, cum și dorința victimelor de a obține lotul întreg de 3 jum. ha. la care au mai adăogat și un pretins amestec al comisii, cererile locuitorilor în schimbul unei puse să satisfacă cererile locuitorilor în schimbul unei sume de bani, dovedeste pe lângă o mare îndrăzneală și perversitate din partea preveniților de a comite escrocheria și realizarea unei voințe criminale prin niște fapte de executare a căror aparență a ajuns pentru a convinge victimele despre seriozitatea vorbelor mincinoase ale preveniților prin care susțineau că au convenit cu comisiunea de împroprietărire ca în schimbul sumei de lei 3000 aceasta să atribue victimelor loturi de câte 3 jum. ha. și care a determinat remiterea banilor. Preveniții sprijind și coroborând deci, vorbele lor mincinoase pe niște acte aranjate cu multă dibăcie, având de obiect a le face de crezut minciuna invocată, a fost de natură de a convinge victimele pentru a le aduce a consimți la remiterea banilor ceruți de acestia în scopul arătat de ei, și, de a înlătura orice vină din partea victimelor de a se fi încrezut în niște

afirmațiuni mincinoase, iar ca consecință vorbele mincinoase prin ajutorul cărora preveniții au comis minciuna, prezintă caracterele procedurilor dolosive ce constituie escrocheria.

Că din punctul de vedere al condițiunilor în care preveniții au întrebuintat mijloacele ca proceduri criminale pentru a determina victimele să le facă remiteri de bani, aceste mijloace intră în prevederile art. 332 c. pen., de oarece remiterile de bani fiind determinate de preveniți sub pretext că îi vor da comisiei de împroprietărire cu care ar fi convenit ca în schimbul acestor bani să acorde victimelor loturi de câte 3 jum. ha. prin aceasta preveniții au realizat scopul urmărit, adică, au înșelat victimele a le remite diferite sume de bani pe care si le-au însusit, în urma producerii unor amăgiri în mintea victimelor prin prezentarea de fapte mincinoase drept fapte adevărate.

Că, prin urmare, în faptele pentru care sunt urmăriti preveniții întâlnindu-se toate elementele escrocherii, — adică, scopul ce și-au propus preveniții, rezultatul obținut, cum și caracterul de dol al escrocherii, adică mijloacele frauduloase cu ajutorul cărora se constituie escrocheria prevăzută de art. 332 c. pen., preveniții unmează a fi declarați culpabili de delictul de escrocherie prevăzut și pedepsit de art. 332 și 333 c. penal.

Considerând că preveniții propunându-și ca să înșele mai multe persoane pe care le-a determinat să le facă remiteri de bani întrebuintând aceleași mijloace pentru realizarea aceluiaș scop, în faptele lor există unitate de rezoluțiune și scop, și, deci, unitate de delict, comis însă prin mai multe acte. Preveniții comitând așa dară faptele pentru care sunt urmăriti, printr'o serie de acte îndeplinite în executarea aceluiaș rezoluțiuni criminale, aceste fapte constituiesc din punctul de vedere al materialității actelor de executare, un delict colectiv, iar nu un concurs de infracțiuni.

Pentru aceste motive, redactate de d. Președinte, condamnă, etc.

Semnați: C. Dumitrescu, V. A. Ionescu.

O COMEMORARE PIOASĂ

Intr'o atmosferă de pioasă reculegere, Sămbătă 25 Noembrie a avut loc la Palatul Justiției, în sala de audiențe a tribunalului, secția II com., comemorarea celor doi magistrați, Em. Văcăreanu și Ion Olaru, morți în primele rânduri, pe câmpul de luptă, în războiul pentru unitatea națională.

Inițiativa acestei solemnități la care au participat toți magistrații tribunalului Ilfov și ai Curței de Apel, precum și un mare număr de avocați împreună cu Decanul corpului, a fost luată cu prilejul împlinirii a șase ani dela moartea celor doi magistrați, eroi ai Patriei.

În cuvântări elocvente și mișcătoare, d-nii I. Prodan, judecător al tribunalului, Lascăr Davidoglu, primul președinte, și Dem. Dobrescu, decanul avocaților, au evocat meritele celor doi dispăruți din corpul magistraturei și jertfa lor sublimă care va rămâne ca o ilustrațiune a eroismului ce a însuflețit intelectualitatea juridică în marele nostru războiu.